

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Rebus Iaponicis, Indicis, Et Pervanis Epistolæ
Recentiores**

Hay, John

Antverpiae, 1605

Residentia Dvvlacensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61204)

RESIDENTIA DVLACENSIS.

Maximus extitit institutionis Christianæ fructus apud Dulacenses à septem hominibus Societatis ibi traditæ. Fundamenta puerilis Seminarii iacta sunt. Triginta in eo bonis moribus & solidis virtutibus imbuuntur, operamque suam nostris locant in Catechesi exponenda rudioribus & plebæis, idque successu felici. Quocumque enim nostri veniunt, ubi illi industriam suam probarunt, omnes bene comparatos ad baptismum complectendum inveniunt.

Ad veteres Christianos, aliosque adultos sapientiores, familiares habentur sermones de vita Christi Domini & Sanctorum, de modo fructuose communicandi, & notabilis apparet fructus. Propter hæc pia exercitia, probitatemque vitæ, religio Christiana ordinariè in tanto pretio est, ut pauci restent, qui non cupiant illi per baptismum initiari. In aduentu & natalitiis feriis plusquam septingentos homines baptizauimus. Ab anno verò superiore vsque ad præsentem, viginti supra duo millia, eoque plures.

Residentia huic annexa est præter alias cura duarum dirionum grandium & populosarum, quæ suam virtutem probant maximè in honestate morum & obedientia. Scribitur, feriis natalitiis in altera illarum octingentos infideles fidei Christianæ subscripsisse, fideles verò in frequentatione Sacramentorum Confessionis & communionis nihil cedere Hispaniæ.

Repertus est in viculo quodam senex solitariam quasi vitam agens, cumque Pater noster ab eo percontaretur, quam viuendi rationem teneret, ita prudenter respondit, ut Pater magnopere admiraretur. Inter cetera dixit, se quamuis corpore degeret in terra, mente tamen versari in cælo. Somnia nocturna nulla ei erant, nisi de altera vita, cernebatque beatos ingenti splendore circumfusus, ac præ cæteris vnum qui omnibus antecellebat. Cumque Pater illi spectandam præberet effigiem iudicii extremi, in qua etiam expressa erat paradisi gloria, sciscitabatur, an somnia eius cum hac imagine vitæ beatæ consentirent. Respondit senex admirandus: Hoc, & non aliud vidissem mi Pater? multo plus, multo plus. Obstupuit Pater tantum opum spiritalium thesaurum in hoc homine depositum. aiebat enim deinceps suam commentationem occupationemque non aliam fore quam de IESU & MARIA, donec cum hac vita commutaret æternam.

Duo è nostris, cum fortè in vile & rusticanum tugurium incidissent, inuenere senem octogenario maiorem in arundinibus quibusdam decumbentem, & omnibus sensibus destitutum, totoque corpore sic exhaustum, vt pellis vix ossibus hæreret, viva mortis imago. Miserti hominis nostri Deum precati sunt, vt misericordiam suam homini pauperimo non denegaret. Paulo post colligens se moribundus reuixit, magnaque voluptate baptismum recepit. Quo recepto rursus sensibus destitutus, inuocato suauiter nomine IESU & MARIAE animam Deo reddidit.

Certiores redditi agrum quendam graniter decumbere in extremis ditionis finibus, etsi non parum ab itinere deterretent noctis tenebris & serpentium copia, ac grandis quoque fluminis crocodilis pleni transmissione, tamen tanti hæc nobis non fuerunt, ac pretium vnus animæ sanguine Iesu Christi redemptæ. Eo itaque concessit vnus Pater, vnaque medicina in nomine Iesu agrum sanauit. Verum, quod magis admiratione dignum est, in reditu Pater in aliam infirmam incidit, quæ etsi periculose non videtur laborare, tamen simulatque baptismum accepit, ad meliorem vitam commigravit.

Cum duo è nostris iter facerent per solum arenosum sub meridie nimio æstu solis tosti, & ab omni cibi vel potus communitate deserti, vbi Domino Deo hæc suam afflictionem commiserent, ecce improviso & tempore alienissimo se homo quidam humani in sabulo sedens, & quod ad mores attinet perhumanus & modestus se offert. Præbet haud grauatur famelicis & sitibundis recetes è canistro fructus. Quos cum libenter acciperent, non solum magnam inde capiebat voluptatem, sed etiam singulari quodam affectu inuitabat, vt iis vescerentur, quandoquidem essent ipsorum. Hoc communiti prandiolo progressi sunt, quod alioquin ægre potuissent, longius, Deoque immensas egerunt gratias, quod in tanta necessitate ipsis subuenisset. Postea perpendentes omnes huius facti circumstantias, vt loci, in quo homo repertus est cum fructibus: nunquam enim vllus Iudæus in tanto solis ardore solus consuevit se in viam dare; deinde, quod licet ignotis, tanta humanitate & liberalitate fructus illos communicasset, prorsus in eam persuasionem venerunt, fuisse Angelum Dei. Certè argumentum saltem fuit singularis Dei providentiæ, fideque dignum est, Deum hoc modo bonitatem suam illis demonstrare voluisse. ideo, quod dicti duo Patres in loco quodam, vnde illo die digresserant, cum ingenti fructu spiritali operam suam locassent.

RES.